

Beste vrienden,

De positieve schriftelijke reactie van John Candel als newcomer, Ger de LaHaye en ook van onze Hans, werd door de andere deelnemers gedeeld. Ik heb niemand gehoord, die ontevreden was of iets te kankeren had. De algemene stemming was heel goed en de algemene wens was, dat we ook in 2020 weer een reünie organiseren.

Helaas was de hemel op vrijdag 04.10.2019 betrokken en fieselde het een beetje. Toch vond het treffen vanaf 13.30 h op het terras van De Lure onder de infra-rood verwarmde luifel plaats, omdat binnen andere gasten een lunch namen en het daar meer dan goed bezet was. De stemming was meteen goed en er werd allereerst al met pilsjes en wijn begonnen. Pas tegen 14.00 h werd er goede koffie en lekkere verse vla geserveerd. De gesprekken aan de tafels werden om 14.25 h door de oproep onderbroken, dat de deelnemers zich naar het RHCL in beweging moesten zetten. De stoet liep met opengeklapte paraplu's van Cafe De Lure naar het Regionaal Historisch Centrum Limburg op de Pieterstraat, een steenworp afstand, in maar enkele minuten.

Daar arriveerden we kort na 14.30 h en iedere deelnemer werd persoonlijk door directeur mevrouw Wiggers hartelijk en met een krachtige handdruk begroet. Na enkele woorden van begroeting werd de heer, die ons zou rondleiden, voorgesteld en werden we ook daar op koffie en vla uitgenodigd. Omdat de Gemeente Maastricht en ook het RHCL besparen moet, hadden we dat niet verwacht en daarom ook niet gepland. Maar aangezien de dag was nog jong was, had iedereen nog voldoende plaats in zijn maag.

Om 14.50 h stond onze „gids“ op en begon over de geschiedenis van de kerk en het voormalig klooster van de Minnebroeders te vertellen, ook over het architectonische gedeelte van de gebouwen en de verbouwing van het archief-gedeelte, dat zich tot op een diepte van 10 meter uitstrekt. Daar zijn kartonnen dozen in hoge verplaatsbare archiefkasten gestapeld, die nu al een totale lengte van 24 km bereiken. En het einde is nog niet in zicht. Er komt steeds meer archiefmateriaal bij, ook van private documenten.

De verbouwing werd gepland door een blijkbaar eigenzinnig architect met eigen ideeën, waar hij niet van losliet. Zo is ook de grote „scheur“ in de buitenmuur ontstaan, die vanaf de Pieterstraat goed zichtbaar is en waarvan vele mensen vragen, wanneer het gebouw nu eindelijk eens afgebouwd wordt. Die scheur in de muur symboliseert de doorbraak door de oude stadsmuur, die daar vroeger verliep en achter café De Pieter nog altijd bestaat.

Onze „gids“, (ik wil het woord „Führer“, vanwege zijn slechte bijsmak liever niet gebruiken) werkt al sinds 43 jaar in het archief en staat nog maar 24 maanden vóór zijn pensioen. Hij kent niet alleen de geschiedenis van de historische gebouwen en de naam van ieder belangrijk historisch persoon, maar ook iedere steen van de ombouw, maar ook hoe het RHCL uit de verschillende decentrale archieven ontstaan is. Zo werd het archief van de Gemeente Maastricht pas ongeveer 8 jaar geleden aan het RHCL toegevoegd. Op het moment worden de archieven van de grotere steden in Limburg, zoals Heerlen, Geleen/Sittard en Roermond ook aan het RHCL in

Maastricht overgedragen. Onze "gids" kende en wist gewoon alles tot in het kleinste detail en kon al onze vragen beantwoorden. Deze "gids" was werkelijk een geluk voor ons.

Alleen wat de digitalisering betreft zag hij het niet zo zitten. Hij somde vele nadelen op en maar enkele voordelen. Der rest "vergat" hij gewoon te vermelden. Ook voor het gebruik van microfiches en -films had hij weinig goede woorden over. Hij had echter wel meerdere goede spreuken zoals: " Het grote gevaar voor een archief is niet het vuur, maar de brandweer, vanwege het bluswater, dat voor papier veel erger is dan vuur". Daarom heeft het archief ook geen Sprinklerinstallatie. Maar ook geen CO2- of halonblussers. Die zijn voor de mensen gevaarlijk wegens verstikking.

De rondgang in het archief was heel interessant en indrukwekkend, vooral de "schatkamers" met de perkamenten "brieven" en verklaringen met indrukwekkende zegels van lood, die door het Vaticaan gebruikt werden, en van rode zegellak met stempel, voor normale gebruik. Er liggen op meerdere etages kartonnen dozen, die met documenten gevuld zijn.

Als je in het archief iets zoekt, dan moet je de doos via de computer bepalen en dan wordt de betreffende doos door een medewerker opgezocht en naar de leeszaal gebracht. Die uitgezochte doos moet je zelf qua inhoud napluizen. Dat kost veel tijd, dikwijls een halve dag. Een Maastrichtenaar hoeft daar niet ver voor te reizen. Maar iemand, die b.v in Heerlen woont, moet om te zoeken naar Maastricht komen. Dat is het nadeel van de centralisatie van de documenten. Daar kan de digitalisering natuurlijk helpen.

De temperatuur in het archief onder de grond bedraagt constant 16 C , zoals in onze mergelgrotten. De toegevoerde lucht wordt alleen maar gefilterd om het toevoeren van bacteriën en schimmelsporen etc. te vermijden. Maar echt geklimatiseerd zijn de ondergrondse archiefruimtes niet.

Het was een echt interessante ervaring, waar we veel gehoord en ook veel van geleerd hebben. Het interesse van onze deelnemers was tot aan het einde om 17.15 h ongebroken. Tijdens de uitleg door onze "gids" was het iedere keer opnieuw weer muisjestil. Dat was een teken, dat de uitleg onze mannen werkelijk tot op het laatste moment erg boeide. Onze "gids" kreeg dan ook bij het afscheid warme woorden van dank en een bloemetje, dat voor mevrouw Wiggers gedacht was. Maar hij had ons 2 ½ uur goed rondgeleid en ons veel interessante dingen verteld.

Daarna stapten we naar café De Lure voor het borreluurtje, waar de hele binnenruimte voor ons gereserveerd was. De 4 tafeltjes en één statafel waren snel volledig bezet en weldra stroomde bier en wijn door de dorstige kelen. Er werd gezellig gekeuvel en aan iedere tafel heerste een goede stemming. Tegen 19.00 h werd het koud/warm buffet geopend, dat vooral met de door ons gewenste aanvullingen goed smaakte. Naar mijn mening was er te veel sla bij. Sla is goed voor konijnen. Maar niet voor mannen van mijn genre. Die verlangen vooral veel vlees in smakelijke vormen. Toch bedienden zich veel deelnemers meerdere keren aan het u-vormig buffet, dat in een nis opgesteld was.

Ondanks het plezier en de goede stemming aan alle tafels, gingen de eerste deelnemers al tegen 20.00 h al naar huis en langzaam werd het leger. Tegen 22.00 h waren er nog maar 7 deelnemers over, de "Hartgesonnenen", die zich samen om één luidruchtige tafel vergaarden. Ondanks de kleinere kring bleef het leuk en gezellig. Om 23.30 h waren er nog maar "Two Men Standing". De kastelein bleef geduldig en vriendelijk en vulde de lege glazen meteen. Tegen 24.00 h kregen deze 2 laatste gasten medelijden met de kastelein, wiens vriendin aan het buffet geduldig op hem zat te wachten, en stapten op.

Het was weer een uitermate geslaagde reünie geweest, ondanks de relatief lage deelname. Het lage aantal deelnemers, we haalden in vergelijking met vroeger nu nog maar net 20 deelnemers. Dat deed gelukkig geen afbreuk aan de sfeer en goede stemming. De juiste mannen van het juiste kaliber, "der harte Kern", waren ook deze keer weer bijeen.

Het "Snoetse Book" werd door Jules verder aangevuld en het "Foto Book van iedere Reünie wordt door onze bekende "Hoffotografen" geactualiseerd. Misschien zijn er nog verdere bijdragen tot ons "Gedinkbook", dat door Mart verzorgd wordt en dat inmiddels al 100 pagina's omvat, voordat we alles vergeten hebben.

We hebben nog genoeg tijd om ons over andere vormen van bijeenkomst, bijdrage en afrekening gedachten te maken, voordat in 2024 bij ons 60-jarig lustrum de laatste der Mohikanen achter zijn pilsje in De Lure aan tafel zit en over de goede oude tijd peinst.

Complèmint,

Herman